

Lucy
Diamond

MILTEI
TÄYDELLINEN
LOMA

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *An Almost Perfect Holiday*

Copyright © Lucy Diamond 2019

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48023-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Kaikille, jotka haaveilevat pääsevänsä hetkeksi irti kaikesta:
tämä kirja on omistettu teille.*

Olen ottanut kirjassa tiettyjä maantieteellisiä
vapauksia ja keksinyt tiennimiä ja muita paikkoja
puhtaasti kerronnallisista syistä.
Toivottavasti pysytte mukana!

Prologi

Naiset istuivat yhä uima-altaalla, vaikka oli jo melkein puoliyö. Sysimustalla taivaalla tuikki kourallinen hopeisia tähtiä, ja kuu loi veteen hohtavia väreitä. Ilma tuoksui viiniltä ja kloorilta, ja kauempaa rannikolta kantautui myös vieno merellinen henkäys.

Ympärillä lojuvat tyhjät lasit ja lautaset kertoivat pitkästä illasta. Aikaisemmin, kun aurinko oli painunut mailleen ja lämpötila oli alkanut laskea, yksi naista oli ehdottanut, että he hakisivat sisältä peitot pysyäkseen lämpiminä, ja nyt he kyyhöttivät lokoisasti kääriytyneinä aurinkotuoleilla, nauroivat ja kertoivat toisilleen salaisuuksia kuin pikkutyöt yökylässä.

”Tämä on ollut tosi outo loma”, ensimmäinen nainen sanoi silloin. Loma oli ollut kummallinen mutta myös yllättävän hyvä. Kaikki oli muuttunut. Hän itse oli muuttunut. Ensimmäistä kertaa vuosiin tulevaisuus tuntui... kiehtovalta.

”Älä muuta sano”, toinen nainen hymähti. Hän ei ollut aivan yhtä toiveikkaalla tuulella. Itse asiassa hänen mökkireissunsa oli ollut sanalla sanottuna katastrofaalinen. Pääsisikö hän koskaan yli kaikesta, mitä viikon aikana oli sattunut?

Pihamaalle laskeutui hiljaisuus, jota rikkoi vain uima-altaan vedensuodattimen vaimea lotkotus sekä puhallettavan flamingon pehmeät tömähdykset, kun se törmäili metallitikkaisiin seilatesaan vedessä hidasta, umpimähkäistä ympyrää.

Kolmas nainen oli tuijotellut tähtitaivasta ja pyöritellyt asioita hiljaa mielessään. Nyt hän päätti avata sanaisen arkkunsa. ”Saatan katua tätä huomenna”, hän lausui hetken kuluttua, ”mutta tuli tässä mieleen, että voisinkohan kertoa teille aika suuren salaisuuden?”

Luku 1

VIISI PÄIVÄÄ AIKAISEMMIN

Tuleva lomamatka oli tärkeä näytön paikka, Em ajatteli, kun hän viikkasi t-paitoja matkalaukkuun. Hän oli tehnyt varauksen joulupäivänä, kun hän oli viettänyt yöpöyksiin kaikkien aikojen surkeinta juhlapyhää, eikä hän ollut vielä silloin osannut ajatella, että mökkireissu olisi muutakin kuin tavanomainen kotimaanmatka hänelle, Izzielle ja Jackille: kaksi viikkoa Cornwallin kauniissa maisemissa, missä päivät kuluisivat patistellessa teinejä ylös sängystä ennen puoltapäivää, jotta he pääsisivät yhdessä nauttimaan maaseudun rauhasta ja hiekkarannoista ja hän voisi ahmia siinä sivussa kunnan cornwallilaisia, housunvyötäröä uhmaavia kermaskonsseja. Mutta nyt kaikki oli toisin. Nyt edessä häämötti aivan toisenlainen irtiotto arjesta kuin hän oli jouluna kaavaillut.

Kunpa joku olisi osannut kertoa sinä ankeana joulupäivänä, että Emin elämässä oli alkamaisillaan uusi, jännittävä vaihe! Hän ei ollut edelleenkään antanut Domille kunnolla anteeksi kaikkien aikojen ankeinta jouluaan. Hän oli kärrännyt lapset aattona Cirencesteriin, missä Dom asusteli bimbotyttöystävänsä Michelin kanssa uudessa prameassa talossaan, ja Dom oli vannonut silmät kirkkaina, että ilman muuta hän toisi lapset takaisin seuraavana päivänä heti jouluaterian jälkeen. Ja kuinkas sitten olikaan käynyt? Dom oli tietenkin unohtanut niin kutsutun lupauksensa

ja naukkaillut kalkkunan kyytipojaksi giniä, samppanjaa ja portviiniä siihen tahtiin, ettei ollut lasten kotiinlähtöajan koittaessa enää ajokunnossa. Mokoma itsekäs porsas. ”Michellekin on aika tuiskeessa”, Dom oli solkottanut puhelimeen, kun hän oli soittanut tunnustaakseen syntinsä. ”Sellaista se joulumieli on. Tuomme muksut kotiin huomenna, jos sopii.”

Ei todellakaan sopinut. Emin joulumieli oli muuttunut järkytyksestä silmittömäksi raivoksi suunnilleen kymmenessä sekunnissa, mutta siihen mennessä hän oli toki itsekkin juonut kaksi suurta lasillista viiniä – ei kai siinä oikein muutakaan voinut, kun joutui viettämään joulua ilman lapsia ja juhlatunnelma loisti poissaolollaan – eikä hänkään halunnut virua joulua putkassa rattiopumuksen vuoksi. Em oli siis joutunut hyväksymään tosiasiat eli sen, ettei saisi nähdä lapsiaan koko jouluna, ja hänen iltansa olikin kulunut siihen, että hän oli vaihtanut viinin Baileysiin ja tuhonnut yksinään kokonaisen suklaarasian ja suurimman osan juustolautasesta. Hän oli upottanut puukkoa Stilton-kimpaleeseen suorastaan murhanhimoisesti. Lopulta hän oli sortunut lohtushoppailuun ja yrittänyt kohottaa mielialaa klikkailemalla menemään kaiken maailman verkkokaupoissa sillä seurauksella, että hän heräsi tapaninpäivän aamuun pää jomottavana ja tihrusti epäuskoisena puhelimeen kilahtaneita tilausvahvistuksia, joiden joukossa oli muun muassa kokonainen lomamatka. Kahden viikon varaus upeassa viiden huoneen ja keittiön vuokrahuillassa Cornwallissa oli maksanut suunnilleen Emin kuukausipalkan verran.

Em oli klikannut tilausvahvistuksen linkkiä kauhusta kankeana. Impulsiivinen luonne oli saanut hänet tekemään vuosien varrella aika kyseenalaisia heräteostoksia (esimerkiksi neonkeltaiset laskettelumonot eivät olleet fiksuin päätös naiselta, joka ei ollut eläessään lasketellut), mutta Briar Cottage näytti päivänvallossakin

ja selvin päin todella viehättävältä, vaikka se olikin turhan iso (ja ihan liian yllellinen) yksinhuoltajaäidin ja kahden teinin tarpeisiin. Vuokramökkejä oli itse asiassa kaikkiaan kolme, ja piha-alueeseen kuului myös uima-allas sekä erillinen kerhohuone, jossa Izzie ja Jack varmasti viihtyisivät. Kokonaisuus sijaitsi kuvankauniissa maalaismaisemassa, kivenheiton päässä Falmouthin palveluista ja hiekkarannoista. Ei hassumpaa, juoppo-Em, hän oli tuumannut helpottuneena ennen kuin oli ryhtynyt käymään sydän kylmänä läpi muita verkko-ostoksiaan: soutulaite (miksi? Em vihasi kuntoilua!), useita pöyristyttävän finejä cocktailmekkoja, joita hän ei koskaan käyttäisi, sekä upea musta bukleetakki, johon hänellä ei todellakaan ollut varaa.

Ennen pitkää oli kuitenkin koittanut tammikuu ja uusi vuosi oli alkanut tavanomaisissa kulutuskrapulatumelmissa monituisien, mahdottoman tiukkojen uudenvuodenlupausten saattelemana, ja pian Em oli unohtanut koko lomamatkan pitkäksi aikaa.

Kun kesä vihdoin saapui tuoden mukanaan pitkiä valoisia iltoja ja lupauksia hyvässä seurassa nautitusta roseeviinistä, Emin koko maailma oli muuttunut. Parempaan suuntaan! Lyhyesti sanottuna George Macleod oli ilmestynyt hänen elämäänsä ja saanut kaiken näyttäytymään uudessa, romanttisessa valossa. George oli täydellinen mies hänelle: rento ja mutkaton tyyppi ja ennen kaikkea niin paljon sopivampi kumppani Emille kuin äkkipikainen ja kontrolloiva Dom. Georgen nauru oli parasta, mitä Em oli koskaan kuullut: äänekäs ja hillitön hekotus, johon ei voinut olla yhtymättä. Kuinka kukaan olisi voinut olla rakastumatta mieheen, joka nauroi niin hersyvästi? George oli menestynyt uralaan, hän ei koskaan hötkyillyt turhaan vaan oli vankkumattoman itsevarma tilanteessa kuin tilanteessa, ja kaiken kaikkiaan hänesä oli yksinkertaisesti huumaavan rauhoittavaa vakautta, jota Em osasi arvostaa nyt, neljäkymmentäneljävuotiaana naisena, vaik-

kei kenties olisi pitänyt sitä piirrettä yhtä viehättävänä joskus hölmönä parikymppisenä. Siltä varalta, että asia jäi vielä mainitsematta: George oli myös ihan helkkarin seksikäs. Niin. Helkkarin. Seksikäs.

Koko juttu oli tullut täysin puun takaa. Viisi vuotta eronsa jälkeen Em oli ollut edelleen vakuuttunut, ettei enää milloinkaan pitäisi edes jalkapeliä yhdenkään miehen kanssa saati heittäytyisi flirttailemaan ja pelehtimään estottomalla antaumuksella. Eron jälkeiset vuodet olivat olleet karua aikaa: loputonta tasapainoilua äitiyden, uratoiveiden ja kotitöiden oravanpyörässä. Em oli yrittänyt pysyä täyspäisenä ja pitää lasten asiat kunnossa samalla, kun oli maksanut yksin kaikki laskut, raahannut itse roska-astiat joka viikko tienvarteen, kironnut oikukasta ruohonleikkuria ja ripustanut tuhansia koneellisia pyykkiä kuivumaan, ja samalla hän oli tuntenut iän alkavan painaa ja nuoruusvuosien hauskan, vapaasieluisen Emin kurtistuvan peruuttamattomasti takakireäksi keski-ikäiseksi tylsimykseksi.

Niin ollen ensimmäinen suudelma Georgen kanssa oli iskenyt Emiin kuin salama kirikkaalta taivaalta. He olivat käyneet syömässä Martino'sissa, ja jossain risoton ja piparminttuteen välissä George oli kurottanut varoittamatta pöydän yli ja painanut huulensa kevyesti hänen huulilleen. Emistä oli tuntunut kuin hänen koko kehonsa olisi havahtunut ryminällä vuosia jatkuneesta koomasta, aivan kuin hän olisi maannut sairaalasängyssä ja saanut 500 voltin iskun defibrillaattorista. TUTUM!

Se oli ollut vain yksi pieni suudelma, mutta Emin sisällä oli räjähtänyt kertarysäyksellä väkivahva himo, joka oli pyyhkäissyt hänen ylitseen kuin pyörremyrsky. Georgen suu oli tuntunut kiihkeältä mutta varmalta, aivan kuin mies olisi tiennyt tasan tarkkaan mitä tehdä (ja se mies totisesti osasi asiansa sillä osa-alueella). Em oli melkein pelännyt, että hänen silmiinsä oli oikeasti syttynyt

suudelman jälkeen tähtiä kuin pökertyneellä sarjakuvahahmolla. Kas, uusi uljas maailma! Tältäkö se siis tuntui?

”Sori”, George oli mumissut nähtyään Emin hölmistyneen ilmeen, mutta mies oli sanonut sen hymyillen eikä oikeasti vaikuttanut siltä kuin olisi tippaakaan pahoillaan. ”En voinut vastustaa kiusausta. Näytit niin kauniilta ja ihanalta. Toivottavasti en mennyt liian pitkälle.”

”Et mennyt”, Em oli sopertanut häkellyksissään. Hän oli näyttänyt Georgen mielestä kauniilta ja ihanalta! Hän oli tallettanut Georgen sanat visusti muistiin myöhempää paistattelua varten. Hän keräsi kohteliaisuuksia kuin saituri pennejä ja piti ne tallessa voidakseen muistella niitä aina, kun mieli oli maassa. ”Et ollenkaan. Itse asiassa voisimmeko tehdä sen uudestaan?”

Emin ystävät eivät voineet uskoa korviaan kuullessaan asiasta. He eivät osanneet millään asennoitua uuteen ja ehompaan, onnesta säteilevään Emiin. He olivat tottuneet tuttuun, eronneeseen hapannaama-Emiin, jolla oli rankkaa ja joka teki kyllä parhaansa mutta oli aina niin kamalan väsynyt ja kireä. (”Emmekö me aina sanoneet, että Dom on kusipää? Että se mies kehtasi pettää sinua feikki-Michellen kanssa! Emme koskaan tykänneet hänestä.”)

Uusi ja ehompi Em kävi lounastunnilla laitattamassa kyntensä ja ostamassa pitsipöksyjä ja punasteli kuin teinityttö pienimmästäkin kimmokkeesta. Hänen vartalonsa, joka oli viime vuodet muistuttanut hylättyä joutomaata siellä täällä rehottavine tupsuineen, oli nyt vahattu ja nypitty silkkisen sileäksi. Hän oli vihdoin taas elossa. Hän asteli kadulla ja tunsi lantionsa keinahtelevan aivan uudella tavalla. Hän vilkaisi peiliin ja kohotteli kulmiaan sähkökalle kuvajaiselleen sen sijaan, että olisi painanut nopeasti päänsä välttääkseen katsekontaktia. Hapannaama-Em oli manattu tiehensä, ja tilalle oli tullut päivitetty ja paranneltu versio, joka jaksoi tuskin uskoa hyvää onneaan.

”Oletko laihtunut?”

”Kävitkö kampaajalla?”

”Näytät jotenkin erilaiselta!” työkaveritkin kommentoivat hämmästyneinä.

Emin lähimmät ystävät olivat paljon suorasukaisempia. ”Oletko saanut seksiä?” he utelivat, jotkut kieltämättä pikemmin kauhuissaan kuin kateellisina. Kenties jopa aavistuksen epäluuloisina. ”Miten ihmeessä sinulla riittää energiaa?” muutama oli päivitellyt. ”Ketä tässä iässä enää huvittaa vaivautua?”

Emin sisko Jenny oli mennyt tapansa mukaan suoraan asiaan ja tokaissut: ”Koko juttu kuulostaa vähän liian hyvältä ollakseen totta. Tässä on pakko olla joku mutta.”

Em oli torjunut ikävät kysymykset kiiltävällä onnen kilvellään, vaikka jutussa toki oli tosiasiaa pienempiä mutta. Eikö kaikissa ihmissuhteissa ollut? Ei kukaan voinut elää nelikymppiseksi ilman että matkaan olisi tarttunut vähän ylimääräistä elämän painolastia.

Georgen tapauksessa painolasti oli kuitenkin suhteellisen köykäinen, oikeastaan vain käsimatkatavaraluokkaa: yksi ex-vaimo nimeltä Charlotte sekä pieni tytär nimeltä Seren. Em ei ollut vielä tavannut Charlottea mutta oli tehnyt sen verran nettisalapoliisityötä, että oli saanut selville tämän olevan kaunis ja hohdokas tavalta, johon pisamainen ja pehmytvartaloinen Em ei voisi koskaan yltää. Charlotte oli myös menestynyt uraohjus geeniteknologian alalla ja lenteli tuon tuostakin ympäri maailmaa esittelemään viimeisimpiä tieteellisiä löydöksiään muille akateemisille älyköille.

Aika pelottavaa, oikeastaan, mutta Em yritti olla antamatta sivuseikkojen häiritä. George oli kertonut, että hän ja Charlotte olivat eronneet, koska olivat kasvaneet erilleen, mutta pienen lisäutelun jälkeen mies oli paljastanut, että Charlotte asui nykyään toisen miehen kanssa, joka sattui olemaan yksi Georgen entisis-

tä ystävistä. Kuulemiensa tiedonmurusten perusteella Em oli laskeskellut, että Charlotte oli lyöttäytynyt yhteen uuden kumppaninsa kanssa hyvin nopeasti eron jälkeen – voisi jopa sanoa, että epäilyttävän nopeasti – ja että pariskunta oli tätä nykyä kihloissa. Charlotte oli siis sentään periaatteessa pois kuvioista. Toisaalta Charlottella ja Georgella oli yhteinen lapsi, joten käytännössä he olisivat tekemisissä toistensa kanssa oikeastaan ikuisesti, halusivat tai eivät.

Tilanne oli tuttu Emillekin. Hän joutui nielemään Domia kohtaan tuntemansa vihan ja katkeruuden ja istumaan yhdessä vanhempainilloissa ja koulun konserteissa. Heidän täytyi sumplia viikonloppu-, loma- ja joulusuunnitelmia ja kaiken kaikkiaan olla ihmisiksi, vaikka siitä hyvästä joutuisi vääntämään kasvonsa jäykkään tekohymyyn ja kiroilemaan hiljaa mielessään. Vaikka syvässä sisimmässään Em ei olisi halunnut nähdä mokomaa pettävää, valehtelevaa, jouluja pilaavaa sikaa enää koskaan. Emiin ja Domiin verrattuna Georgen ja Charlotten tilanne vaikutti huomattavasti sopuisammalta. Itse asiassa he tuntuivat olevan suorastaan ystävällisissä väleissä keskenään. Em yritti vakuutella itselleen, että he olivat vain kunnollisia ihmisiä ja asiallisia vanhempia, vaikka monesti kieltämättä tuntuikin siltä kuin Charlotte olisi soitellut Georgelle kymmenen minuutin välein milloin mistäkin asiasta. Muistitko tämän tai tuon ja onnistuisiko mitenkään, että tulisit jo silloin ja silloin?

Em yritti parhaansa mukaan olla kommentoimatta tai puutumatta asioihin millään tavalla, mutta jessus että se alkoi käydä hänen hermoilleen.

Georgen tytär Seren oli seitsemänvuotias, eikä Em oikein tiennyt, mitä mieltä työstä olisi pitänyt olla. Ennen ensitapaamista Em oli ollut suhteellisen luottavainen, että kaikki sujuisi hyvin. Hän oli kahden lapsen äiti, ja kaikki olivat aina sanoneet, että hän

tuli hyvin juttuun lasten kanssa. ”Hei vain, hauska tavata! Onpa hienot lenkkarit”, Em oli tervehtinyt lämpimästi, kun George oli esitellyt heidät toisilleen.

Seren oli katsonut Emiä kärsivästi ja tuhahtanut: ”En ole mikään vauva eikä sinun tarvitse puhua minulle noin. Sitä paitsi äiti sanoo, että vaatteiden kommentoiminen on seksististä. Sanoisitko niin, jos olisin poika?”

Em oli räpytellyt silmiään pikkuvanhan feministin puheista häkeltyneenä. ”Kyllä varmaan”, hän oli vastannut ääni käheänä, ja Seren oli taas vain tuhahtanut ivallisesti.

Se oli ollut vasta alkua. Serenillä oli tapana katsoa toisia kiusallisen tiiviisti ja suoraan, ikään kuin olisi arvioinut muita jatkuvasti ja löytänyt heistä kerta toisensa jälkeen jotain vikaa. Hänen mieli-puheenaiheensa oli se, miten ihana, fiksu ja lahjakas ihminen Charlotte oli, ja hän teki harvinaisen selväksi, että Em oli hänen äitiinsä verrattuna auttamatta sekundaaria. Em ei ollut tottunut niin avoimeen vihamielisyyteen. Hän työskenteli markkinointialalla ja tapasi työssään jatkuvasti innostuneita, hymyileviä ihmisiä, jotka osasivat saada asian kuin asian kuulostamaan positiiviselta. Oli-ko siis liian dramaattista sanoa, että hänen mielestään Seren oli oikeastaan aika pelottava lapsi?

Juuri tässä eräänä iltana Em oli käynyt Georgen luona, kun Seren oli ollut siellä. Hän oli ollut riisumassa kenkiä eteisessä, kun oli kuullut Serenin sanovan isälleen: ”En tykkää *tästä* tyttöystävästä. Sillä on ilkeät silmät.” Emin kurkkua oli alkanut kuristaa, ja hänen suunsa oli lokahtanut auki järkytyksestä. Ensinnäkin Serenin kommentti kuulosti siltä kuin Georgella olisi ollut pilvin pimein tyttöystäviä (vaikka George oli itse vakuuttanut, ettei se pitänyt paikkaansa), ja toiseksi Emin silmät eivät todellakaan olleet ilkeät! Hän oli aina ollut sitä mieltä, että hänen silmänsä olivat yksi hänen parhaista piirteistään!

”Tykkäätkö sinä minun silmistäni?” Em oli kysynyt seuraavana päivänä puhelimesta ystävältään Kathyta. ”Vai näyttävätkö ne mielestäsi ilkeiltä?” Tuntui melkein kuin Em olisi ollut taas neljätoistavuotias tyttöraasu, joka itki, koska joku koulun pojista oli irvaillut hänen finneistään. Hän oli hyvänen aika neljäkymmentäneljävuotias, aikuinen nainen! Kathy oli tietenkin vakuuttanut, että Emillä oli upeat, seksikkäät makuukammariräpsyttimet eikä hänellä ollut mitään syytä huoleen, ja Em oli melkein teettänyt Kathy sanoista jääkaappimagneetin todistuskappaleeksi.

No mutta. Seren oli joka tapauksessa aivan erilainen lapsi kuin yksikään, jonka Em oli koskaan tavannut. Hänen omat kullannuppunsa, Izzie ja Jack, olivat hyväntuulisia, urheilullisia nuoria, ja Emin talo oli aina täynnä lasten kavereita, jotka lojuivat läjässä sohvalla ja kulusivat jääkaappia. Jotkut Izzien kavereista, kuten vaikkapa Lily, kutsuivat Emiä tuttavallisesti lempinimellä ”Ems”, ikään kuin hekin olisivat kavereita. Em ei voinut kuvitella, että Seren käyttäytyisi milloinkaan yhtä rennon tuttavallisesti. Pikemminkin tyttö potkaisisi Emiä sääreen ja näyttäisi keskisormea, kun George ei nähnyt.

Ei Em tietenkään valittanut. Tai ei ainakaan kovin paljon. Seren asui isänsä luona vain osan ajasta, eikä Emin tarvinnut viettää tytön kanssa aikaa ympäri vuorokauden. Tai ei ainakaan ollut tarvinnut ennen tulevaa kesälomaa.

Lopulta kaikki oli käynyt näin: Kesäkuun kääntyessä kohti heinäkuuta Emille oli valjennut, ettei hän enää odottanut lomatkaa ja luksushuvilaa yhtä suurella innolla kuin aikaisemmin. Hän saattoi ajatella vain Georgea ja sitä, kuinka kamala ikävä hänelle tulisi, kun he olisivat erossa. Hän riutuisi kuin menneiden aikojen traaginen rakkausromaanien sankaritar. (”Joo, tosi romanttista”, Kathy oli puhahtanut. ”Ennemmin tuo on nimenomaan traagista”, Jenny oli hymähtänyt. ”Kokoa itsesi, nainen!”)

Pari viikkoa sitten Em oli hullunrohkeasti päättänyt ottaa härkää sarvista ja kysyä Georgelta, haluaisiko tämä lähteä mukaan matkalle. Jo ennen kuin sanat olivat päässeet hänen suustaan, hänestä oli alkanut tuntua, että ehdotus oli ihan liian epätoivoinen. Ensinnäkin kutsu tuli naurettavan lyhyellä varoitusaajalla: George ei välttämättä saisi töistä vapaata ja hänellä oli tietenkin jo muita kesälomasuunnitelmia. Em oli siis yllättynyt iloisesti, kun George olikin vastannut saman tien myöntävästi.

”Hän lähtee mukaan!” Em oli hihkunut siskolleen puhelimesa pystymättä uskomaan hyvää onneaan.

”Aika rohkea veto”, Jenny oli vastannut äänellä, joka tarkoitti oikeasti, että aika typerä veto. ”Kuinka kauan olette olleet yhdessä? Kolme kuukautta? Kuinka hyvin oikeastaan tunnet sen miehen?”

”Viisi kuukautta”, Em oli korjannut sydämistyneenä ja lisännyt: ”Eikä siinä mitään sen kummemmin rohkeaa ole. Sen vain tietää, kun se oikea osuu kohdalle.” Kuulostiko se ärsyttävän omahyväiseltä, kun Jenny miehineen eli väljähtäneessä, riitaisassa liitossa? Em oli todennut, ettei häntä kiinnostanut. Itse asiassa hän suorastaan toivoi, että kommentti oli kuulostanut ärsyttävän omahyväiseltä, koska Jenny oli niin raivostuttava ilonpilaja. Siskosten kuului kannustaa ja rohkaista toisiaan. ”Pääsemme kahdeksi viikoksi rentoutumaan todella hienoon, vasta remontoituun vanhaan taloon, ja siellä on uima-allas ja kaikki. Emme me sentään lähde patikoimaan Saharan halki. Mikä voisi mennä vikaan?”

”No vaikka se, että tajuat kesken loman, ettet voi sietää häntä. Tai lapset eivät voi sietää häntä. Hän ei voi sietää sinua”, Jenny oli luetellut epäavuliaasti.

”Kiitti vain tästäkin tuesta. Tuolla asenteella ei kannata ilmoitautua vapaaehtoiseksi palvelemaan puhelimeen”, Em oli tiuskaisut ennen kuin oli painanut punaista luuria ja parahtanut ääneen,

niin kuin hän usein teki siskosten juttutuokioiden jälkeen.

Em muisti taas Jennyn pessimismin ja huokaisi raskaasti sulloessaan vaelluskenkiään muovipussiin. Lomasta tulisi täydellinen! Hän saisi viettää kaksi viikkoa ihanan uuden miehensä kanssa. He saisivat herätä joka aamu yhdessä, viettää autuaita päiviä toistensa seurassa, vielä autuaammista öistä puhumattaakaan. George oli saanut Emin heittämään pois ikivanhan, venähäneen kokouimapukunsa ja hankkimaan uudet, imartelevammat bikinit. (Niitä voisi juuri ja juuri käyttää myös julkisilla paikoilla, jos vain muistaisi pidättää hengitystä koko ajan.) Luonnollisesti Em pakkasi mukaan myös kaikki uudet käsin pestävät pitsihepeneensä. Laukkuun sujahti myös tuoksuva hierontaöljyä ja kylpyvaahtoa sekä satiiniaamutakki, jonka hän oli taannoin hankkinut ja joka suorastaan kehräsi, että ”tule ja ota minut” – ainakin aina silloin kun se ei kirkunut ”tulipalovaara!”

Koska kyseessä oli kuitenkin kotimaanmatka eikä Em ollut täysin vieraantunut todellisuudesta, vaatepinossa odotti myös paksu huppari ja villapaita sekä viisi paria kunnon urheilusukkia ja muutamat vähän mukavammat rintaliivit. Joka tapauksessa luvassa oli aivan uudenlainen irtiotto viime vuosina tutuksi tulleista yh-äitilomista, joiden kantavana teemana oli vältellä viimeiseen asti rantoja kansoittavia täydellisiä ydinperheitä ja jotka saivat hänet tuntemaan pakottavaa painetta tarjota lapsilleen huikeita lomaelämyksiä. Tai ainakin jotain parempaa ja jännittävämpää kuin Dom ja helkkarin Michelle.

Yksi puhelu kaksi päivää sitten oli kuitenkin muuttanut kaiken. ”Tässä tuli pieni mutka matkaan”, George oli aloittanut pahaenteisesti. Kyseinen mutka oli se, että Charlottea oli pyydetty yllättäen puhujaksi Berliinissä järjestettävään konferenssiin ja George oli joutunut vaihtamaan Serenin tapaamisviikkoja ex-vaimonsa kanssa.

Tai ei tietenkään ”joutunut”, Em korjasi mielessään. Itse asiassa George oli kuulostanut innostuneelta siitä, että heidän lapsensa voisivat tavata näissä olosuhteissa, ikään kuin he olisivat oikea moderni uusperhe ja kaikki tulisivat tuosta vain juttuun toistensa kanssa. ”Tiedän, että tämä tuli aika äkkiä, mutta olen varma, että lapsilla on hauskaa yhdessä”, George oli vakuutellut.

”Mmm”, Em oli mumissut vastaukseksi onnistumatta kuulos-tamaan erityisen innokkaalta.

”Etkö sanonut, että se huvila on aika iso? Siellä olisi siis tilaa vielä yhdelle pikkutyölle.”

”Niiiiiin”, Em oli vastannut alkaen jo mielessään jakaa makuu-huoneita uusiksi.

”Muuten minun täytyisi jättää ensimmäinen viikko väliin ja tulla mukaan vasta loman toiseksi puoliskoksi”, George oli ehdot-tanut apeana, kun Emiltä ei kuulunut sen enempää rohkaisua. ”Mitä sanot?”

Em oli todennut, että George plus Seren oli ehdottomas-ti parempi vaihtoehto kuin puoli lomaa miinus George, vaikka yhtälöön sitten liittyisi pieni riski, että Em heräisi keskellä yötä ja huomaisi Serenin seisovan sänkynsä vieressä leipäveitsi kädes-sään. Tai että tyttö tyrkkäisi hänet portaita alas ja hän kuolisi tai halvaantuisi loppuiäkseen. Seren voisi vakoilla Emiä ja lähettää täydelliselle Charlottelle salakuvattuja videoita todisteeksi hänen kamaluudestaan. Vaikka mitä voisi tapahtua. Yhteinen loma voi-si muuttua painajaiseksi!

”Em?” George oli huhuillut puhelimeen ja onnistunut sitten tietämättään kääntämään Emin sisäisen hälytysjärjestelmän säätö-napit kaakkoon lisäämällä: ”Charlotte on todella pahoillaan. Hän lupasi tulla hakemaan Serenin heti, kun hän tulee takaisin konfe-renssimatkalta, ettei minun tarvitse kuskata ketään edestakaisin. Se on sentään pieni lohtu.”

Em oli haukkonut henkeä kuin akvaariosta pois poimittu kultakala. ”Selvä”, hän oli viimein kähissyt. Lohtupa hyvinkin. Ex-vaimo ilmestyi kesken lomamatkan arvostelemaan Emiä, hänen lapsiaan, hänen valitsemaansa majoituspaikkaa ja hänen bonusvanhemmuuttaan. George tietenkin toppuutteli, ettei asiasta kannattanut ottaa stressiä, ikään kuin Em ei hermoilisi tulevaa kohtaamista lakkaamatta tästä sekunnista lähtien. Todella lohdullista, tosiaan. Paljon stressaavammaksi ei loma voisi enää muuttua.

Emillä ei ollut tapana puhua pahaa muista naisista: hän ei ollut koskaan pitänyt entisiä ja nykyisiä parisuhteita kilpaurheiluna, ei edes Michellen, Domin nykyisen vaimon kanssa. (No, hyvä on, ehkä hän oli sortunut ihan pikkiriikkisen panettelemaan Michelleä, mutta reiluuden nimissä häntä oli provosoitu aika pahasti. Monen monituista kertaa.) Yleisesti ottaen hän yritti tosissaan olla arvostelematta toisia naisia pelkämästä arvostelemisen ilosta. Hän oli aina ajatellut olevansa sellaisen pikkumaisuuden yläpuolella.

Kävi ilmi, ettei hän ollut siinä mielessä kovin paljon kehittyneempi kuin kukaan muukaan. Totta puhuen heti, kun hän oli kuullut Charlotten olevan tulossa näyttäytymään hänen ja Georgen lomaidylliin, hän oli vajonnut armottoman itseinhon valtaan, aloittanut siltä seisomalta tiukan pikadieetin, varannut kampaajalta hätäajan ja tehnyt joka välissä kiduttavia vatsalihasliikesarjoja. Mitä ihmettä hän panisi päälleen? Kuinka pitkän aikaa Charlotte viipyisi? Pitäisikö vieraalle tarjota jotain pientä purtavaa? Tai oikein kunnan lämmin ateria? Pitäisikö Emin ottaa lomalle mukaan reseptikirjoja tai nättejä kattausvälineitä? Tai vaikka pihalyhtyjä, joita voisi ripustaa mökin etupihalle niin, että paikka näyttäisi kutsuvalta ja täydelliseltä kuin suoraan matkailukatalogin sivuilta, tai...

Em seisoi makuuhuoneessaan muka pakkaamassa ja huomasi halaavansa kaapista hätäpäissään hakemaansa juhla-mekkoa kuin se olisi elävä olento. Hänen täytyi komentaa itseään hengittämään ennen kuin hänen päänsä räjähtäisi. Rauhasa nyt. Charlottekin oli vain ihminen, ja tapaaminen tuskin kestäisi yli tuntia. Kaikki sujuisi hyvin. Charlotte odotti kohtaamista todennäköisesti yhtä suurella kauhulla kuin Emkin. Tai ehkei sentään kauhulla, mutta ainakin hieman hermostuneena. Vähintään uteliaana.

Em tuijotti synkkänä peilikuvaansa. Uusi kampaussuunnitelma, jonka oli ollut tarkoitus vaikuttaa kevyen nuorekkaalta, näytti tarkemmin sanottuna vähän hullulta ja tökeröltä. Saiko se hänen kaulansa näyttämään jotenkin kummalliselta? Pitäisikö Charlotte häntä kummallisen näköisenä? *George ei ainakaan vaihtanut parempaan*, Charlotte ehkä naureskeli ilkeämielisesti uudelle kumppanilleen. *Niin outo kampaussuunnitelma...*

Lopeta, Em. Ihan totta. Lopeta!

Em viikkasi mekon, huokaisi typerille ajatuksilleen ja yritti jäljitellä rentoa ja hötkyilemätöntä, self help -kirjallisuuteen hurah-tanutta ystäväänsä Kathyä, joka oli joskus kehottanut Emiä seisomaan joka päivä peilin edessä ja lausumaan itselleen itsetuntoa nostattavia, kauniita sanoja. Kaipa sitä voisi kokeilla, hän tuumasi nyt.

”Tästä tulee huikea loma, kaikki tulevat juttuun loistavasti eikä Charlotte arvostele minua ollenkaan”, Em mutisi peilikuvalleen.

Etkö muka oikeasti parempaan pysty? Yritä uudestaan, tällä kertaa vähän sisukkaammin, Kathyä ääni torui Emin mielessä. Rennosti ja hötkyilemättömäksi ihmiseksi Kathy osasi joskus olla aika tiukka tapaus.

”Tästä tulee huikea loma, kaikki tulevat juttuun loistavasti eikä Charlotte piru vie arvostele minua tippaakaan”, Em toisti, ei niin-

kään sisukkaasti kuin suorastaan hammasta purren, mutta mitä siitä. Sen täytyi nyt kelvata.

”Mikä hulluksi tulemisen ensimmäinen merkki olikaan?” Jack huikkasi, kun poika tietenkin sattui kulkemaan juuri silloin äitinsä huoneen avoimen oven ohi ja sai Emin säpsähtämään.

Em irvisti peilikuvalleen ja toivoi, ettei Jack ollut kuullut hänen tunnustuksensa kaikkia noloja yksityiskohtia. ”Ai vasta ensimmäinenkö?” Em huikkasi takaisin. ”Siinä tapauksessa minulla menee paljon paremmin kuin luulin!”

Hengitä syvään, Em hoki mielessään, nakkasi viimeiset tavarat matkalaukkuun ja veti sitten vetoketjun kiinni. Serenin tuleminen mukaan ei ollut maailmanloppu, vain pieni muutos suunnitelmiin. Charlotten ilmestyminen paikalle ei sekään pilaisi tunnelmaa vaan antaisi vain Emille tilaisuuden loistaa Georgen eksän silmissä. Em ei antaisi minkään pilata täydellistä, romanttista lomaansa. Hänhän oli synnynnäinen optimisti. Edessä oli kaikkien aikojen ihanimmat kaksi viikkoa.

”Lapset! Onko kaikki valmista?” Em kailotti lähtiessään raa haamaan matkalaukkua alakertaan. ”Auto starttaa kymmenen minuutin päästä. Toistan: aikaa on kymmenen minuuttia. Hopi, hopi!”

Luvassa oli täydellinen loma, ja kaikki tulisivat juttuun loistavasti, Em vannoi vielä kerran, kun hän puki kengät jalkaan.

Luku 2

Kiuru kaarteli korkealla metsäisen mäen tyvessä nököttävien vanhojen kivirakennusten yllä. Sen iloinen liverrys kantautui kauas maahan asti. Uima-allas hohti turkoosina pihapiirin keskellä ja sädehti auringon kohotessa vähitellen kohti taivaan lakea. Yksinäinen vaaleanpunainen puhallettava flamingo keikkui veden pinnalla, kun tuuli kuljetti sitä verkkaiseen tahtiin ympäri allasta. Pihamaan tuoksuissa laventeli-istutuksissa mehiläinen surrasi uutterasti kukasta toiseen.

Huvilat seisoivat tyhjiillään, vanhat kiviseinät saivat levähtää aamupäivän hektisen hälinän jälkeen: vieraat olivat pakanneet laukkujaan, käärineet kosteita uimapukuja muovipusseihin, tyhjentäneet jääkaappeja ja kurkistelleet sänkyjen alle tarkistaakseen, ettei mihinkään ollut jäänyt rakkaita leluja eikä unohtuneita sukia. Yhdessä makuuhuoneessa viimeinen tarkistuskierrös oli jopa paljastanut alusvaatteita, joita oli yön kiihkeissä tunnelmissa viskely sinne tänne.

Autot oli lastattu, ja lomailevat perheet olivat lähteneet matkaan, kukin uusia lomamuistoja mukanaan, autojen lattiat täynnä hiekkaa ja ihot pisamaisina ja ruskettuneina. Pian ikävä tunne siitä, että jotain oli varmasti unohtunut, vaihtuisi ajatuksiin kotiin palaamisesta.

Oli perjantai eli vuokramökkien vaihtopäivä, jolloin toisten

loma päättyi ja toisten vasta alkoi ja koko sykli palautui kerta toisensa jälkeen takaisin alkuun. Muutaman tunnin kuluttua uudet vieraat saapuisivat seikkailemaan ja rentoutumaan, viettämään rauhassa aikaa kaukana arjen aikatauluista ja vaatimuksista. Altaalla kaikuisivat riemukkaat naurun kiljahdukset ja loiskeet. Grilli pantaistiin tulille, pöytäjalkapallopeleille saisi kyytiä, sängyt huokaisivat uusien nukkujien unten ja toiveiden painosta. Viinipulloja korjattiin, huulia suudeltiin ja joku ehkä alkaisi haastaa riitaa.

Mutta se oli kaikki vasta edessä. Juuri nyt mökit odottivat hiljaa uusia väliaikaisia asukkaitaan ja heidän lomadraamaansa. Silmä välin kiuru vain kaarteli kirkkaassa sinessä ja lauleli laulujaan maan matosille.

Lorna oli juuri vaihtamassa lakanoita, kun hänen puhelimensa soi alakerrassa. ”Tullaan”, hän huusi tietäen, että jos hänen miehensä Roy olisi paikalla, tämä huomauttaisi lempeästi, että taas hän puhui älylaitteille. Lorna ei voinut sille mitään. Kaupan automaattikassat olivat kaikkein pahimpia. *Tuntematon koodi. Ole hyvä ja skannaa tuote uudelleen. Muistitko lukea etukorttisi?* ”Muistitin, muistin!” Lorna kivahti joka ikinen kerta.

Hän pudotti lakanamytyt pyykkikoriin ja kiiruhti kapeita portaita alas. Mawnan Cottage oli kolmesta vuokramökistä pienin. Siinä oli yksi hyvänkokoinen makuuhuone parisänkyineen sekä pienempi yhden hengen huone, mutta sieltä oli parhaat merinäköymät: ikkunarudut rajasivat täydellisiä pilkahduksia kohti merta laskeutuvista maalaismaisemista. Kauniina kesäpäivinä, kuten tänään, merellä saattoi nähdä veneitä ja melkein kuulla, kuinka nostoköydet paukuttivat mastoja tuulessa. Perjantaina eli vaihtopäivänä Lorna oli kuitenkin aivan liian kiireinen ihaillakseen maisemia. Sitä paitsi puhelin pirisi pirisemistään, ja soitta- ja varmaan luovuttaisi pian, ellei hän pitäisi kiirettä.